

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α'. Βατικανὸ-Φανάρι

Β'. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν· «ἵνα καὶ ἐκποδῶν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιουῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

**Ἄνοικτὴ Ἐπιστολὴ Β΄
Ἁγιορειτῶν Πατέρων
πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα
τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω***

**Μὲ κοινοποιήσιν
πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον**

*Ἐπικρίσεις διὰ τὴν χαλαρὰν στάσιν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος
ἐναντι τῆς Μεγίστης Ἀποστασίας ἐκ τῆς Πίστεως*

Ἅγιοι Καθηγούμενοι καὶ Ἅγιοι Πατέρες, Εὐλογεῖτε·

ἸΣΘΑΝΟΜΕΘΑ τὴν ἀνάγκην διὰ τῆς παρουσίας Β΄ Ἐπιστολῆς **
νὰ δευτερολογήσωμεν καὶ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθυτάτην λύ-
πην μας διὰ τὰς δύο προσφάτους Ἀνακοινώσεις τῆς Ἱερᾶς Κοινό-
τητος Ἁγίου Ὁρους, αἱ ὁποῖαι ἀπηυθύνοντο πρὸς τὸν ἐκκλησιαστι-
κὸν ἄφ' ἐνὸς καὶ πρὸς τὸν ἡμερήσιον ἄφ' ἑτέρου τύπον καὶ τὰ
Μ.Μ.Ε.

Θεωροῦμεν δὲ ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι αἱ δύο αὐταὶ Ἀνακοινώσεις
ἔγιναν πρὸς καθησυχασμὸν καὶ ἐξαπάτησιν ἡμῶν τῶν ἀνησυχούν-
των καὶ ἀντιδρώντων διὰ τὰ ἐν τοῖς καιροῖς μας συμβαίνοντα ἀν-
τορθόδοξα καὶ αἰρετικὰ διαβήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.
Βαρθολομαίου.

* * *

ΚΑΤ' ΑΡΧΑΣ ἡ Ἀνακοίνωσις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος εἶναι ὑποπτος
καὶ ἀνουσία.

• Ὑποπτος μὲν, διότι, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπευθύνεται εἰς τοὺς
δύο πρωτεργάτας τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δηλαδὴ εἰς
τὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον καὶ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρι-
στόδουλον, ἀπηυθύνετο εἰς τὰ μέσα ἐνημερώσεως, ὡσὰν τὰ μέσα
ἐνημερώσεως νὰ διέπραξαν τὰς ἐν λόγῳ ἀτασθαλίας.

Ἐδῶ προσέτι διαφαίνεται καὶ ἡ δειλία τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος νὰ ἐλέγξῃ τοὺς αὐτουργοὺς τοῦ ἐγκλήματος, αὐτοὺς δηλαδή, πού, ὡς κακοὶ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας, προδίδουν τὴν Πίστιν, καὶ ἐστράφη εἰς τὰ μέσα ἐνημερώσεως, διακηρύσσουσα θεωρητικὰ καὶ ἀνώδυνα τὴν ὀρθοδοξότητά της, ἡ ὁποία βεβαίως δύναται ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς νὰ ἀμφισβητηθῇ διὰ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκθέσωμεν κατωτέρω.

Σημειωθῆτω δέ, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἀποστείλαντες καὶ τὴν *Α΄ Ἐπιστολὴν* δὲν ἐλάβομεν μέχρι τοῦδε καμμίαν ἀπάντησιν.

• Εἶναι δὲ καὶ *ἀνουσία* ἢ *Ἀνακοίνωσις* αὐτῆ, διότι εἰς τοιοῦτου εἶδους ἀνακοινώσεις καὶ ὁμολογίας ἔχει προβῆ ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ὅπως αὐτῆ τῆς 9/22.4.1980, τὴν ὁποίαν μνημονεύετε εἰς τὴν πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν τύπον *Ἀνακοίνωσιν*, χωρὶς βεβαίως οὐσιαστικὸν ἀποτέλεσμα.

Ὡς ἐκ τούτου δέ, δὲν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν ποῖον ἄλλον σκοπὸν εἶχαν αἱ ἐν λόγῳ *Ἀνακοινώσεις*, πέραν τοῦ ἰδικοῦ μας ἐφesuχασμοῦ καὶ τῆς δημιουργίας ἐντυπώσεων.

* * *

ΕΠΙΘΥΜΟΥΜΕΝ λοιπὸν ἐξομολογητικῶς νὰ σᾶς ἀναφέρωμεν τι δὲν μᾶς ἀνέπαυσεν ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς *Ἀνακοινώσεις* καὶ ποῖαι ἐνέργειαι τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, κατὰ τὴν γνώμην μας, θὰ ἦσαν ἐνδεδειγμένα εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν.

1. Προκειμένου νὰ ἐπαιnéσετε τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, καὶ ἐπειδὴ δὲν εὐρήκατε νὰ ἔχῃ κάνει κάποιον ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς πίστεως ἢ κάποιαν ὁμολογίαν, ἡ ὁποία νὰ ἔχῃ συνεπειάς, ἢ ἔστω νὰ ἐβάδισεν εἰς κάποιον σημεῖον εἰς τὰ ἴχνη τῶν Πατέρων, ἀναφέρετε τὴν ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων τοῦ Πατριαρχείου, τὴν στήριξιν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν προβολὴν τοῦ μηνύματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν κόσμον.

Αὐτὰ ὅλα, συγχωρέστε μας, εἶναι εὐσεβεῖς φλυαρίαι.

Ὡς πρὸς τὴν προβολὴν δὲ τοῦ Ὀρθοδόξου μηνύματος εἰς τὸν κόσμον, αὐτὸ ποὺ ἀναφέρετε νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀπάτη καὶ ψεῦδος. Ἐκτὸς βεβαίως, ἂν θεωρῆτε προβολὴν τοῦ Ὀρθοδόξου μηνύματος τὰς συμπροσευχὰς καὶ τὰς κοινὰς δηλώσεις μὲ τοὺς αἰρετικούς, τὴν ἀναγνώρισιν τῶν μυστηρίων τῶν αἰρετικῶν ἢ ἀκόμη τὴν οἰκολογικὴν μέριμναν διὰ τὸ περιβάλλον.

2. Αναφέρετε, ἐν συνεχείᾳ, ὅτι ζητε τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ περιφρουρεῖτε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν δογματικὴν σας συνείδησιν. Ἐπικαλεῖσθε δὲ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τοὺς ἀγῶνας τῶν ὁμολογητῶν Πατέρων καὶ ἰδίως τοῦ Ἀγιορείτου Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ τῶν Ἀγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων, ποὺ ἐθανατώθησαν ἀπὸ τὸν λατινόφρονα Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Βέκκον.

Εἶναι, ἅγιοι πατέρες, εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἄξιον ἀπορίας, πῶς μπορεῖτε νὰ ζητε τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, μνημονεύοντες ἓνα αἰρετικὸν Πατριάρχην καὶ πῶς ἐπικαλεῖσθε τοὺς ἐπὶ Βέκκου ἀθλήσαντας ἁγίους Πατέρας, οἱ ὅποιοι δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἐθανατώθησαν, ἐπειδὴ δὲν ἐμνημόνευαν καὶ δὲν ἀνεγνώριζαν ὡς Πατριάρχην τὸν ἐκπεσόντα εἰς τὸν Παπισμὸν Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Βέκκον.

Ὁ Ἀγιορείτης ἐπίσης μέγας Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς θεωρεῖ ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὁποῖος δὲν ἔχει τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν τὴν ὁμολογεῖ μὲ λόγια καὶ ἔργα, ἔστω καὶ ἂν εἶναι Μοναχός, Ἡγούμενος, Ἐπίσκοπος ἢ Πατριάρχης:

«Καὶ γὰρ οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσί· καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσί, καὶ τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσον ἂν καὶ σφῶν αὐτῶν καταψεύδοιντο, **ποιμένας καὶ ἀρχιποιμένας** ἱεροῦς ἑαυτοὺς καλοῦντες καὶ ὑπ' ἀλλήλων καλούμενοι· μηδὲ γὰρ προσώποις τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθεῖα καὶ ἀκριβεῖα πίστεως χαρακτηρίζεσθαι μεμυήμεθα» (Ε.Π.Ε. 3, σελ. 608).

• Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνήκη εἰς τὴν ἀληθινὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὁ Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε μὲ τὸν Πάπαν αὐτὸ τὸ *θέατρον* προσφάτως εἰς τὴν Ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ, ὅτι ἐπλανήθησαν οἱ προπάτορές μας, οἱ ὅποιοι ἐδημιούργησαν τὸ σχίσμα μὲ τοὺς παπικούς; Διότι ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσεν:

«...οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ, ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων» (Ἐπίσκεψις, ἀρ. 563/30.11.98, σελ. 6).

• Πῶς εἶναι ὀρθόδοξος αὐτός, ὁ ὁποῖος συμμετέχει εἰς τὸ Π.Σ.Ε. καὶ κοντολογίς εἶναι ὑπέρμαχος καὶ πρωτοπόρος τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

• Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ ἐκφρασίς σας,

«Περιφρουροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν δογματικὴν μας συνείδησιν»,

δὲν εἶναι ὀρθή, διότι ἡ δογματικὴ συνείδησις ἐνὸς ἐκάστου ἢ καὶ πολλῶν ἐν συνόλῳ ἡμπορεῖ νὰ ἀφίσταται ἀπὸ τῆς ἀληθείας, ἔστω καὶ ἄν, ὅπως λέγετε, ἐντρυφᾷ εἰς Ὁρθόδοξα πατερικὰ κείμενα, πράγμα τὸ ὁποῖον συχνάκις συμβαίνει.

Θὰ ἔπρεπε νὰ λεχθῇ, ὅτι «περιφρουροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν δογματικὴν συνείδησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἡ ὁποία βεβαίως ἐκφράζεται μὲ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, τὰς Ἁγίας Συνόδους καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

3. Ἀναφέρετε ὅτι:

«φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε, ὡσάκις τίθενται ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν στὴν παρακαταθήκη τῶν Πατέρων».

Ἐδῶ πάλιν πρέπει νὰ ὑποβάλωμεν ἐνστασιν.

Τοῦλάχιστον τὰ τελευταῖα χρόνια, καὶ ὅταν ὁμιλῇ καὶ ὅταν σιωπᾷ ἡ Ἱερὰ Κοινότης, εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτό. Διότι, ὅταν ὁμιλῇ, ὁμιλεῖ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, χλιαρὰ καὶ ἀπρόσωπα, μὲ δουλικὴν ὑποταγὴν εἰς τὰ πρόσωπα καὶ ὄχι ἀπλῶς μὲ σεβασμὸν εἰς τοὺς θεσμούς. Κυρίως ὁμιλεῖ μὲ πάγιον μέτρον καὶ κριτήριον, νὰ μὴ ἐκπέση εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχουν συνέπειαι ἀπὸ τὰ λεγόμενα.

Μὲ ἓνα λόγον, κτυπᾷ μὲ ἄσφαιρα πυρά, σὰν κι αὐτὰ ποὺ ἀκούονται τὴν Πρωτοχρονιάν, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὰ φοβᾶται.

Περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι δὲν ὠμιλοῦσαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ἅγιοι Πατέρες, οὔτε ὑπερήσπιζαν οὕτω τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως.

4. **Ἀναφέρετε** ἀκόμη ὅτι:

«ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Πάπα ἐγένεν ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ κανονικοῦ ἐπισκόπου Ρώμης».

Νομίζομεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ὅτι ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος εἶναι πιὸ εἰλικρινῆς ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα. Διότι αὐτὸ ποὺ πιστεύει διὰ τὸν Πάπαν, αὐτὸ καὶ ἐπραξε κατὰ τὴν ἐπισημοτέραν θείαν λειτουργίαν καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Ἄγαπητὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν προσφωνεῖ τὸν Πάπαν, ἀναγνωρίζει τὰ μυστήριά του, θεωρεῖ ἀτυχῆ θύματα τοῦ Διαβόλου αὐτοῦς, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐπροστάτευσαν ἀπὸ τὴν παπικὴν αἵρεσιν, τὸν ἐτοποθέτησε εἰς θρόνον ὑψηλὸν κατὰ τὴν θ. Λειτουργίαν τῆς Θρονικῆς Ἑορτῆς κλπ.

Τί ἄλλο, ἅγιοι πατέρες, ἔπρεπε νὰ πράξῃ, διὰ νὰ τὸν θεωρήσῃ κανονικὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης;

• Τὸ πρόβλημα, ὅμως, εἶναι ἄλλο καὶ ἐδῶ ἐγκεῖται ἡ ἔλλειψις εἰλικρινείας ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος.

Τὴν πίστιν δηλαδὴ, ποὺ ἔχει ὁ Πατριάρχης, κατ' οὐσίαν ἔχουν καὶ ὅσοι τὸν μνημονεύουν, σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Σὰς ὑπενθυμίζομεν πρὸς τοῦτο τὰ λόγια τῶν Ἀγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων, τοὺς ὁποῖους λέγετε ὅτι ἰδιαίτερος σέβεσθε καὶ τιμᾶτε, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρουν πρὸς τὸν λατινόφρονα βασιλέα Μιχαὴλ τὸν Η΄:

*«Ἄνωθεν γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὴν ἐπὶ τῶν ἀδύτων ἀναφορῶν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως, **συκοινωνίαν τελείαν** ἐδέξατο τοῦτο. Γέγραπται γὰρ ἐν τῇ ἐξηγήσει τῆς θείας Λειτουργίας, ὅτι ἀναφέρει ὁ ἱεουργῶν τὸ τοῦ ἀρχιερέως ὄνομα, δεικνύων καὶ τὴν πρὸς τὸ ὑπερέχον ὑποταγήν, καὶ **ὅτι κοινωνός ἐστιν αὐτοῦ, καὶ Πίστεως** καὶ τῶν θείων Μυστηρίων διάδοχος».*

Ἐκ τῆς ὡς ἄνω λοιπὸν ὁμολογίας τῶν Ἀγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων καὶ τῆς ὅλης λειτουργικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, γίνεται ἀντιληπτόν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ὡς πρὸς τὴν πίστιν, ταυτίζεται μὲ τὸν Πατριάρχην, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν Πάπαν, τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, τὸν Οἰκουμενισμὸν κλπ.

Κατ' ἐπέκτασιν, προβαίνοντες εἰς αὐτὴν τὴν χλιαρὰν διαμαρτυρίαν εἰς τὰ Μ.Μ.Ε., πατέρες, ἐπιχειρεῖτε νὰ κατασβέσετε τὴν πυρκαϊὰν τῆς αἰρέσεως μὲ τὸ *ποτιστήρι τοῦ κήπου*.

5. Ἀναφέρετε εἰς τὴν συνέχειαν τῆς *Ἀνακοινώσεως*, ὅτι τὰ τροπάρια ποὺ ἐψάλησαν εἰς τὸν Πάπαν δὲν συνετάχθησαν ἀπὸ ἀγιορείτην Μοναχόν. Αὐτὸ τὸ ἰσχυρίζεσθε βεβαίως, διὰ νὰ διαψεύσετε τὴν πληροφορίαν τῶν μέσων ἐνημερώσεως.

Πρέπει καὶ ἐδῶ νὰ ἐπισημάνωμεν τὰ ἑξῆς.

Ὅλοι παρηκολούθησαν εἰς τὴν τηλεόρασιν, ὅτι εἰς τὴν ἀπ' εὐθείας μετάδοσιν τῶν γεγονότων ὑπῆρχε καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου, ὁ Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος Δρ. Γεώργιος Τσέτσης, ὁ ὁποῖος ἐξηγοῦσε καὶ ἐσχολίαζε αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐτελοῦντο. Ἄρα, ἂν ἐπρόκειτο διὰ μίαν παραπληροφόρησιν τῶν μέσων ἐνημερώσεως, ὁ ἐν λόγῳ ἱερεὺς θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν διορθώσῃ καὶ πρῶτος αὐτὸς νὰ προβῇ εἰς τὴν διάψευσίν της, τὴν στιγμὴν μάλιστα, κατὰ τὴν ὁποίαν θεωρεῖται γνώστης ὅλων ὅσων συμβαίνουν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.

Ἐπειτα, πῶς εἶναι τόσο βεβαία ἡ Ἱερὰ Κοινότης ὅτι δὲν συνετάχθησαν τὰ τροπάρια αὐτὰ ἀπὸ ἀγιορείτην Μοναχόν, ἀφοῦ φαίνεται ἀπὸ τὰ γραφόμενά της, ὅτι ὁμιλεῖ κατ' εἰκασίαν:

«Δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ πληροφορηθῶμε ὑπευθύνως τοὺς εὐλαβεῖς χριστιανοὺς ὅτι συντάκτης τους (ἐννοεῖται τῶν τροπαρίων) δὲν εἶναι καὶ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἀγιορείτης μοναχός».

• Καὶ ἐδῶ φαίνεται καθαρὰ ἡ δειλία τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος νὰ ἐλέγξῃ τοὺς ἀνωτέρους της, ὥστε νὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια, νὰ καταδειχθῇ δηλαδὴ ὁ συντάκτης καὶ νὰ μὴ χρειάζονται αἱ διαψεύσεις.

Εἶναι ὅμως, πατέρες, ἀπορίας ἄξιον, πῶς ἠνωχλήθητε τόσο διὰ τὸν συντάκτην τῶν τροπαρίων, θεωροῦντες ὅτι εἶναι προσβολὴ διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ εἶναι ὁ συντάκτης ἀγιορείτης Μοναχός, καὶ δὲν ἠνωχλήθητε ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τῶν τροπαρίων καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἀπεδόθησαν εἰς τὸν Πάπαν τιμαὶ ἀγίου; Διότι μόνον εἰς Ἁγίους ψάλλονται τροπάρια, ποτὲ δὲ εἰς ζῶντας, ἔστω καὶ ἂν εἶναι κατὰ πάντα Ὁρθόδοξοι καὶ Ἅγιοι.

Πῶς λοιπὸν κρίνετε τὸ «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» τῆς προσφωνήσεως τοῦ Πατριάρχου πρὸς τὸν Πάπαν, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὸν Χριστόν; καὶ πῶς κρίνετε τὰ τροπάρια ποὺ τοῦ ἔψαλαν;

«Κωνσταντίνου ἡ πόλις, Πρωτοκλήτου λυχνία τε, ἄγει
έορτὴν λαμπροφόρον, δεχομένη τὸν Πρόεδρον, Ρωμαίων
Ἐκκλησίας τῆς σεπτῆς, καθέδρας Κορυφαίου μαθητοῦ,
φιλαδέλφω διαθέσει τε ἐκ ψυχῆς, εὐξώμεθα γηθοσύνως·
μείνον, Παράκλητε, ἐν ἡμῖν, ἄγων ἡμᾶς πρὸς σὴν ἀλήθειαν,
ἴν' ὁμοφώνως στόματι ἐνί, καρδίᾳ Σὲ δοξάζωμεν»

καὶ

«Ναῦς ἡ πάντιμος Ὁρθοδοξίας, ἀγλαΐζεται νῦν δεχο-
μένη, ἐκ Δυσμῶν σεπτὸν Ποιμένα καὶ Πρόεδρον, καλλιε-
ροῦσα δ' εὐσήμως εὐφραίνεται, ἐν εὐσεβείᾳ Χριστὸν ἱκετεῦ-
ουσα· τῇ δυνάμει σου τὸν κόσμον σου περιφρούρησον, ἐν
ὁμονοίᾳ συντηρῶν ὡς ὑπεράγαθος».

Πρόκειται διὰ ἀπλᾶς λεκτικὰς παρατυπίας ἢ καταδεικνύουν τὸ
βάθος τῆς διαβρώσεως τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς δίκην ὁδοστρωτῆ-
ρος ἰσοπεδώσεως τῶν πάντων ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ;

Ἐμεῖς προσωπικὰ οἱ προσυπογράφωντες πιστεύομεν τὸ δεύτερον.
Ἐδραιώνεται δὲ αὐτὴ ἡ ἄποψίς μας ἀπὸ τὸ ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐλέχθησαν
εἰς μίαν τόσον ἱερὰν στιγμήν, ὑπὸ τὰ ὄμματα ὅλου τοῦ κόσμου, εἰς
τὸν μεγαλύτερον ἐχθρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων·
εἰς αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ δέκα αἰῶνας πολεμεῖ τὴν Ὁρθοδοξίαν· εἰς
αὐτὸν ποὺ διὰ τῆς Οὐνίας ἐφράγκε-
ψεν ἀμέτρητα πλήθη ὀρθοδόξων· εἰς
αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐφιλοδόξησε νὰ γίνῃ
ὁ ἐπὶ γῆς θεός.

• Ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἀρκεῖσθε εἰς
διαψεύσεις ὡς πρὸς τὸν συντάκτην
τῶν τροπαρίων, χωρὶς νὰ συνειδη-
τοποιήτε –ὅμως λέγοντες ὅτι ζητε
τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας– ὅτι
ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ὁμοθυμαδὸν
ἐψάλαμεν τὰ τροπάρια αὐτὰ εἰς τὸν
Πάπαν καὶ διὰ μέσου τοῦ Πατρι-
άρχου ἐξεφωνήσαμεν τὸ «εὐλογη-
μένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυ-
ρίου» καὶ ἐδώσαμεν τὸν λειτουργικὸν
ἄσπασμόν τῆς εἰρήνης εἰς αὐτόν, τ-
ὸν ὁποῖον ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ

Αἰτωλὸς εἶπε νὰ καταρώμεθα ὡς ἀντίχριστον καὶ αἰτίαν τοῦ κακοῦ, τοῦ ἐψάλαμεν δὲ καὶ πολυχρόνιον, διὰ νὰ ἔχη πολλὰ τὰ ἔτη, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν κοσμοκρατορικῶν σχεδίων του καὶ ἐν τέλει τὸν προετρέψαμεν νὰ εὐλογήσῃ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἐξουσίαν του ἐπάνω εἰς αὐτὸ καὶ ἡμεῖς τὴν πλήρη ὑποταγὴν μας εἰς τὸν ἐρχόμενον ἐν «τῷ ἰδίῳ ὀνόματι»;

Σημειωθῆτω ἐνταῦθα, ὅτι τὰ ἐν λόγῳ τροπάρια εἶχαν δημοσιευθῆ εἰς τὸν τύπον πρὶν ἀπὸ τὴν Θρονικὴν Ἑορτὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐψάλησαν (βλ. Βῆμα Κυριακῆς, 26.11.06), πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καταδεικνύει ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν πόθον καὶ τὸν ζῆλον τοῦ Πατριαρχείου νὰ βαδίσῃ τὸν δρόμον τῆς ἀποστασίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ὅτι ἔχει ἐκλείψει πλέον ἡ στοιχειώδης αἰδῶς καὶ συστολή, εἰς τρόπον ὥστε τὰ πλέον παράνομα καὶ ἀντίχριστα νὰ τὰ διαφημίζωμεν μὲ κάθε εὐχέρειαν.

• Καὶ κάτι ἄλλο, πρὶν νὰ τελειώσωμεν μὲ τὰ ὑμνολογικὰ κατορθώματα καὶ τὰς λεκτικὰς φιλοφρονήσεις.

Γνωρίζει ἀσφαλῶς ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ὅτι εἰς τὴν Μονὴν Καρακάλλου κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πατριάρχου, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀπὸ τὸ *θέατρον* τῆς Θρονικῆς Ἑορτῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔψαλαν οἱ πατέρες τῆς Μονῆς εἰς τὸν μέγαν τους ἐπισκέπτην Μεγαλυνάρια, εἰδικῶς συγγραφέντα δι' αὐτόν, προφανῶς ἀπὸ ἀγιορείτην Μοναχόν. Θὰ ἠθέλαμεν νὰ μάθωμεν πῶς ἡ δογματικὴ σας συνειδησις, τὴν ὁποίαν, ὅπως λέγετε, περιφρουρεῖτε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, κρίνει αὐτὸ τὸ γεγονός.

6. εἶναι ἀλήθεια, ὅτι εἰς τὰ σημεῖα, ποὺ ἀναφέρεσθε εἰς τὰς παπικὰς πλάνας καὶ ἐκτροπὰς, ὀμιλεῖτε μὲ τὸ στόμα τῆς ἀληθείας. Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ δυστυχῶς θὰ μπορούσε νὰ ἀναφέρῃ κάθε πιστὸς διὰ τὸ κατάντημα καὶ τὸν ξεπεσμόν τοῦ Παπισμοῦ.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκατανόητον, εἶναι τοῦτο: πῶς δικαιολογεῖται ὁ συναγελασμός τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τοὺς Παπικοὺς εἰς ἐκκλησιαστικὸν καὶ λειτουργικὸν ἐπίπεδον καὶ ἡ συνοδοιπορία μὲ τοὺς ἐκπεσόντας καὶ ἀποστατήσαντας ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ;

εἶναι χαρακτηριστικὰ ἐν προκειμένῳ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου:

«ὁ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως συμφιλιάζων, οὐ δύναται τοῦ βασιλέως φίλος εἶναι, ἀλλ' οὐδὲ ζωῆς ἀξιοῦται, ἀλλὰ σὺν τοῖς ἐχθροῖς ἀπολείται».

• Πρέπει επίσης εις τὸ σημεῖον αὐτὸ νὰ ἐπισημάνωμεν μετὰ λύπης τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, τὰ ὁποῖα νομίζομεν, ὅτι καταδεικνύουν ὅλον τὸν σκοπὸν τῆς συνταχθείσης Ἐκκλησίας:

«Ἐπιπλέον δὲ (ἐννοοῦνται αὐτὰ ποὺ κάνουν ὁ Πατριάρχης καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος) νὰ ἐξωθήσουν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ εὐλαβεῖς Ὁρθοδόξους, ποὺ ἀνησυχοῦν γιὰ ὅσα ἀκαίρως καὶ παρὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας γίνονται, σὲ ἀποκοπήν τοὺς ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν δημιουργίαν νέων σχισμάτων».

Πῶς ἀλήθεια, πατέρες, τὴν ἀποκοπήν ἀπὸ τὸν αἰρετικῶς φρονοῦντα Ἐπίσκοπον ἢ Μητροπολίτην ἢ Πατριάρχην ἐννοεῖτε ὡς ἀποκοπήν ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ δημιουργίαν νέων σχισμάτων;

Ἄν μὲν οὕτω θεωρῆτε αὐτὴν τὴν ἀποκοπήν, τότε πρέπει νὰ σᾶς τονίσωμεν, ὅτι ἡ δογματικὴ σας συνείδησις πάσχει ἀπὸ τὴν παπικὴν νόσον.

Πρέπει ἐπίσης, ἂν βεβαίως οὕτω πιστεύετε, νὰ ἀποκηρύξετε πλειάδα Ἀγίων καὶ Ὁμολογητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπεκόπησαν ἀπὸ αἰρετικούς Ἐπισκόπους καὶ Πατριάρχας, καὶ κυρίως νὰ ἀποκηρύξετε τοὺς Ἀγιορείτας Ὁσιομάρτυρας, οἱ ὁποῖοι ἀπεκόπησαν ἀπὸ τὸν λατινόφρονα Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Βέκκον. Αὐτοὺς δηλαδή, τοὺς ὁποίους εις τὴν Ἀνακοίνωσιν ὁμολογεῖτε ὅτι τιμᾶτε καὶ εὐλαβεῖσθε.

Καὶ βεβαίως, νὰ ἀποκηρύξετε ὅσους προσφάτως διέκοψαν τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, λόγῳ τῆς γνωστῆς Ἀρσεως τῶν Ἀναθεμάτων.

Πρέπει ἐπίσης νὰ διαγράψετε ἀπὸ τὸ «Πηδάλιον» τοὺς δύο Ἱεροὺς Κανόνας, τὸν 31ον Ἀποστολικὸν καὶ τὸν 15ον τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου ἐπὶ Ἀγίου Φωτίου.

Ὡστε λοιπόν, κατὰ τὴν νεοεποχίτικην θεολογίαν, ἡ ὁποία βεβαίως εἰς οὐδὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν παπικὴν, διὰ νὰ μὴ ἀποκοποῦμεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δημιουργήσωμεν σχίσματα, πρέπει νὰ ὑποτασώμεθα εἰς αἰρετικούς καὶ νὰ μνημονεύωμεν τὸν Ἰωάννην τὸν Βέκκον, τὸν Ἀθηναγόραν, τὸν Βαρθολομαῖον, τὸν Χριστόδουλον, τὸν.... τὸν.... τὸν....

Ἄν, πατέρες, αὐτὸ ἦταν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, τότε ἡ Ἐκκλησία θὰ ἦταν ἀνθρωποκεντρικὴ καὶ κριτήριόν Της δὲν θὰ εἶχε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου, ὅπως συμβαίνει εἰς τὸν Παπισμὸν. Τότε δὲν θὰ ἐχρειάζοντο οἱ μέχρις αἵματος ἀγῶνες τῶν

Πατέρων διὰ τὴν πίστιν, ἐπειδὴ αὐτὴ θὰ ἐξεφράζετο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Πρώτου, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι ἔπρεπε νὰ ὑποτάσσωνται.

Καὶ ἐν τέλει, ἂν ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ *θεολογία*, τότε δὲν θὰ ὑπῆρχε πρὸ πολλοῦ ἡ Ὁρθοδοξία, διότι θὰ εἶχεν ἐξοστρακισθῆ ἀπὸ τὰς πλάνας τῶν Ἐπισκόπων καὶ τὸν ἐφησυχασμὸν τῶν Ὁρθοδόξων.

• Εἶναι προφανές, ὅτι μὲ τὰ ὅσα λέγετε εἰς τὴν Ἐνακοίνωσίν σας, δικαιολογεῖτε πλήρως τὴν στάσιν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἀπέναντι εἰς τοὺς διωκομένους πατέρας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου.

Πῶς ἀλήθεια ἡ δογματικὴ σας συνείδησις ἐπιτρέπει νὰ συντάσσεσθε μὲ τοὺς διώκτας, τὴν στιγμὴν ποὺ γνωρίζετε, ὅτι διὰ λόγους πίστεως οἱ πατέρες αὐτοὶ διέκοψαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ τὴν μνημόνευσιν τοῦ αἰρετικῶς φρονούντος Πατριάρχου;

• Εἶναι ὅμως γεγονός ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐνετάχθη τὸ Ἅγιον Ὅρος εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ προγράμματα καὶ ἀπομυζεῖτε τὰ οἰκονομικὰ πακέτα τῆς Εὐρώπης καὶ ἔχετε εὐρωπαϊκοὺς προσανατολισμούς, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀρθρώσετε λέξιν Ὁρθοδόξου διαμαρτυρίας καὶ ἐνστάσεως, ἀλλὰ πάντοτε θὰ σύρεσθε καὶ θὰ ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς χορηγούς σας.

Εἶναι λυπηρόν, τὸ ὅτι προκειμένου νὰ ἐπιδιορθώσωμεν καὶ νὰ ἀναστηλώσωμεν τὰς Μονάς, ἀφήσαμεν τὴν Προστάτιδάν των, τὴν Παναγίαν, καὶ ἐτρέξαμεν εἰς τὰ ἀμαρτωλὰ καὶ εὐκόλα χρήματα τῆς Εὐρώπης, κατακρημνίζοντες τὰ ὄρια, ἃ ἔθεσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

Ὅλοι μας ὅμως γνωρίζομεν, ὅτι δὲν δίδει κανεὶς τίποτε χωρὶς ἀνταλλάγματα. Καὶ ἤδη τὸ Ἅγιον Ὅρος πληρῶνει τὴν ὀλιγοπιστίαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν προσάρτησίν του εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ σχέδια.

7. Εἰς τὸ τέλος τῆς Ἐνακοινώσεώς σας, μεταξὺ τῶν ἄλλων, διακηρύσσετε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ μετὰ τῶν ἑτεροδόξων διάλογος, ἐφ' ὅσον ἀποβλέπει νὰ πληροφόρηση αὐτοὺς περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ὥστε ὅταν οὗτοι καταστοῦν δεκτικοὶ τοῦ θείου φωτισμοῦ καὶ διανοιχθοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ των νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, δὲν εἶναι καταδικαστέος».

Εἶναι ἐξ ἴσου λυπηρόν, πατέρες, τὸ ὅτι, ἐνῶ ὁ *Διάλογος* μὲ τοὺς αἰρετικούς διεξάγεται ἐδῶ καὶ σαράντα περίπου χρόνια, δὲν κατενοήσατε τὸν σκοπὸν του. Κι ἂν ἐσεῖς δὲν τὸν κατενοήσατε, τί νὰ ἀναμένωμεν ἀπὸ τοὺς ἀπλοῦς λαϊκοὺς χριστιανοὺς;

Δὲν διεπιστώσατε ἄρα γε, ὅτι ἐπὶ τόσα χρόνια ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ Παπικοὶ οὐδὸλως μετεκινήθησαν ἀπὸ τὰς πλάνας των, οὐδὲ βῆμα ποδός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡμεῖς καθημερινῶς ἐνδίδομεν καὶ συμπνιγόμεθα ἀπὸ τὸ σφιγκταγκάλιασμα τοῦ παπικοῦ θηρίου;

Δὲν κατενοήσατε ὅτι τὸ μόνον ποῦ ἐπέτυχαν οἱ *Διάλογοι* μὲ τοὺς αἰρετικούς, εἶναι τὸ νὰ διχάσουν τοὺς Ὁρθοδόξους, ὅπως κάποτε εἰς τὴν Φλωρεντιάν καὶ Φερράραν, εἰς ἐνωτικούς καὶ ἀνθενωτικούς, ἢ ὀρθότερα εἰς Ὁρθοδόξους καὶ Λατινόφρονες;

• Ἀναφέρετε ἀκόμη εἰς τὸ τέλος, ὅτι

«...ἐνδέχεται νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ἡμετέρα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ὡς πλήρη Ἐκκλησία καὶ τὸν Πάπα ὡς κανονικὸ Ἐπίσκοπο Ρώμης».

Τί ἄρα γε ἐννοεῖτε μὲ τὸν ὄρον «πλήρη ἐκκλησία»;

Μήπως δηλαδὴ δεχόμεθα τοὺς Παπικοὺς ὡς Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ὄχι πλήρη; Ἐμεῖς γνωρίζομεν, ὅτι ἡ Ρώμη ἦταν Ἐκκλησία πρὶν ἀπὸ τὸ Σχίσμα καὶ μετὰ τὸ Σχίσμα ἐξέπεσε καὶ δὲν εἶναι Ἐκκλησία.

Αἱ ἐκφράσεις σας, «πλήρης Ἐκκλησία» καὶ «κανονικὸς Ἐπίσκοπος Ρώμης», θεωροῦμεν ὅτι εἰσάγουν *καινὰ δαιμόνια*.

8. Ἐν κατακλιῖδι ἀναφέρετε, ὅτι:

«Τὸ Ἅγιον Ὅρος χάριτι Θεοῦ μένει πιστὸν εἰς τὴν Πίστιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων».

Πιστεύομεν, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὅσα ἐλέχθησαν, προκειμένου τὸ Ἅγιον Ὅρος νὰ μείνῃ πιστὸν εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας, πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν αἰρετικὰ φρονοῦντα καὶ πράττοντα σημερινὸν Πατριάρχη.

Καὶ ἡ ὁδός, τὴν ὁποίαν οἱ Πατέρες ὑπέδειξαν, εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν εἶναι ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου. Μένοντες ὁμως ἐνωμένοι διὰ τοῦ μνημοσύνου μὲ τὸν σημερινὸν Πατριάρχη, εἶναι ἀστεῖον νὰ ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἀγωνίζεσθε διὰ τὴν Πίστιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων.

* * *

ΘΕΛΟΜΕΝ, ἐν συνεχείᾳ, νὰ ἀναφερθῶμεν, εἰς ἐνδεδειγμένας ἐνεργείας, εἰς τὰς ὁποίας, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἔπρεπε νὰ προβῆ ἡ

Ἰερὰ Κοινότης, διὰ νὰ εἶναι ὄντως ἡ στάσις τῆς Ὁμολογιακῆ καὶ σύμφωνος μὲ τὴν Πατερικὴν Παράδοσιν.

α) Θὰ ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ εἶχε ἀσκηθῆ ἕκ μέρους τῆς Ἰερᾶς Κοινότητος δριμύτατος ἔλεγχος εἰς τὸν παραπαίοντα ὡς πρὸς τὴν πίστιν Πατριάρχην, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἴμεθα ἅπαντες, διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, συναυτουργοὶ τῶν ἔργων του.

Διότι, σύμφωνα μὲ τὴν ὁμολογίαν τῶν Ἁγίων ποὺ εὐλαβεῖσθε καὶ ἐπικαλεῖσθε εἰς τὴν *Ἐπιστολὴν* σας, τῶν Ἁγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων τῶν ἀθλησάντων ἐπὶ Βέκκου,

«διὰ τοῦτο καὶ μείζονα τῶν ἁμαρτημάτων ἐπεισηλθεν, ὅτι τὰ ἐλάττονα τῆς προσηκούσης οὐ τυγχάνει διορθώσεως, καὶ καθάπερ ἐν τοῖς σώμασιν οἱ τῶν τραυμάτων καταφρονήσαντες, πυρετοὺς ἔτεκον, καὶ σηπεδόνας καὶ θάνατον, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν· οἱ τῶν μικρῶν ὑπερορῶντες, τὰ μείζονα ἐπεισάγουσιν· εἰ γὰρ περὶ τὴν ἀρχὴν ἀποπηδᾶν τῶν θείων θεσμῶν ἐπιχειροῦντες, καὶ μικρόν τι παρακινεῖν τῆς προσηκούσης ἐτύγχανον ἐπιτιμήσεως, οὐκ ἂν ὁ παρῶν ἐτέχθη λοιμός, οὐκ ἂν ὁ τοσοῦτος χειμὼν τὴν Ἐκκλησίαν κατέλαβεν· ὁ γὰρ τῆς ὑγιούς πίστεως καὶ τὸ βραχὺ ἀνατρέπων, τῷ παντὶ λυμαίνεται».

Τὸ κακὸν ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν αἰρετικὴν *Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920*, συνεχίσθη μὲ τὴν *ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου*, ἐπεδεινώθη μὲ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Βαβελ τοῦ *Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν*, κατήντησε καρκίνωμα μὲ τὴν *Ἄρσιν τῶν Ἀναθεμάτων*, μετηλλάχθη διὰ τῶν *Θεολογικῶν Διαλόγων εἰς θέατρον σκιῶν*, ἐξειλίχθη εἰς γάγγραιναν διὰ τῆς *ἀναγνωρίσεως τῶν αἰρετικῶν μυστηρίων* τῶν Μονοφυσιτῶν εἰς Σαμπεζὺ τὸ 1990, τῶν Παπικῶν εἰς Μπαλαμὰντ τὸ 1993 καὶ προσφάτως τῶν Λουθηρανῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ τελικῶς κατέληξεν εἰς μεγαλοπρεπεῖς *Λειτουργικὰς συνενεργείας* τῶν αἰρετικῶν κεφαλῶν, διὰ νὰ καταδεχθῆ ἐπίσημως ἡ ὑποταγὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς *Νέας Ἐποχῆς*.

• Τοιοῦτοτρόπως, ἐπέρχεται ὁ πνευματικὸς θάνατος, δηλαδὴ ἡ ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸ διαχρονικὸν σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅλων ὧσων συμμετέχουν, εἴτε ἐνεργῶς εἴτε σιωπηρῶς, εἰς τὴν μεθοδευμένην ἀντίχριστον ἀποστασίαν.

β) Ἐν συνεχείᾳ, θὰ ἔπρεπεν ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ἐφ' ὅσον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον συνέχιζε τὴν πνευματικὴν διολίσθησιν, νὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀποστασιοποιηθῆ ἑκκλησιαστικῶς διὰ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὐρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐν διαρκεί κοινωνίᾳ μὲ τὴν διαχρονικὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως τοῦτο ἔπραξαν οἱ ἐπὶ Βέκκου ἀθλήσαντες καὶ προσφάτως οἱ ἐπὶ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου πλείστοι Ἀγιορεῖται Πατέρες, οἱ διακόψαντες τὴν μνημόνευσίν του, λόγῳ τῆς *Ἀρσεως τῶν Ἀναθεμάτων*.

γ) Θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ εἶχε πέσει τὸ Ἅγιον Ὑoros εἰς τὴν παγίδα τῶν Εὐρωπαϊκῶν οικονομικῶν ἐπιχορηγήσεων, ὥστε ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ζοῦν οἱ Μοναχοὶ ἐν πτωχείᾳ καὶ ἀπλότῃ, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ὀμιλοῦν ἐλεύθερα, ἐλέγχοντες μὲ παρρησίαν τὰ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας κακῶς κείμενα.

• **Ἡ οικονομικὴ αὐτὴ ὑποδούλωσις τοῦ Ἁγίου Ὑorous εἶναι ἡ χαριστικὴ βολὴ εἰς τὴν δογματικὴν διολίσθησιν.**

δ) Θὰ ἔπρεπε ὀλόκληρον τὸ Ἅγιον Ὑoros νὰ ἔχη ἐνιαίαν ἀντίστασιν εἰς τὴν αἵρεσιν, ὥστε νὰ μὴ γίνεταί περίγελως καὶ σκάνδαλον εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου, διὰ τῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τῶν Μοναχῶν.

ε) Ἐθεωρήσαμεν ἡμεῖς οἱ ὑπογράψαντες, ὅτι ἐδόθη εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα ἡ εὐκαιρία ἀφυπνίσεως καὶ παύσεως τῆς μέχρι τοῦδε ἀδρανεῖας σας, ἐξ ἀφορμῆς τῆς προκλητικῆς *θεατρικῆς παραστάσεως*, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὴν παρελθοῦσαν Θρονικὴν Ἑορτὴν εἰς τὸ Φανάρι. Ὅμως διεψεύσθημεν διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ὅταν ἀνεγνώσαμεν τὰς χλιαρὰς καὶ ἀνουσίας *Ἀνακοινώσεις*, αἱ ὁποῖαι προφανῶς ἔγιναν, διὰ νὰ καθησυχάσουν οἱ ἀνησυχοῦντες διὰ τὴν πορείαν τοῦ Ἁγίου Ὑorous Μοναχοί.

• Σᾶς κατεστήσαμεν σαφὲς ἤδη ἀπὸ τὴν *Α΄ Ἐπιστολήν* μας, ὅτι ἂν σεῖς ἀδρανήσετε νὰ ἀκολουθήσετε τὴν γραμμὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἡμεῖς θὰ πράξωμεν τὰ θεάρεστα καὶ ὄχι τὰ εὐάρεστα.

• Σᾶς γνωστοποιοῦμεν, ὅτι ἂν δὲν δώσετε Ὁρθόδοξον πρέπουσαν ἀπάντησιν εἰς τὸν παρεκτραπέντα καὶ καταλύσαντα Ἱεροῦς Κανόνας Πατριάρχην, ἡμεῖς θὰ σκεφθῶμεν, ἐὰν πρέπει νὰ ἔχωμεν ἑκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα καὶ μὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ευελπιστοῦντες, ὅτι ἡ παροῦσα θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ δογματικῶν τοποθετήσεών σας ἀπέναντι τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ ἐν τέλει εἰς τὴν συστοίχισίν σας μὲ τὴν γραμμὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων, διατελοῦμεν μετὰ προσδοκίας.

* * *

Ἐπειδὴ ἡ συλλογὴ τῶν ὑπογραφῶν ἀπὸ ὅλον τὸ Ἅγιον Ὅρος δὲν εἶναι ἐφικτὴ, ἀκολουθοῦν ἐνδεικτικῶς αἱ πρῶται ὑπογραφαί. Πιστεύομεν ὅτι οἱ ὁμολογοῦντες τὴν Ὁρθοδοξίαν συνυπογράφουν. Οἱ ὑπογράφοντες.

Γέρων Ἰλαρίων Μοναχός, Ξεροκάλυβο Πλατάνι, Ἰ.Μ. Δοχειαρίου.

Γαβριὴλ Μοναχός, Ἰ. Κουτλουμουσιανὸν Κελλίον Ὁσίου Χριστοδούλου.

Γέρων Μελέτιος, Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου.

Γέρων Νικόδημος Μοναχός, Κελλίον Ἁγ. Νεκταρίου Καψάλα, Ἰ.Μ. Σταυρονικήτα.

Δοσθέης Μοναχός, Κουτλουμουσιανὸν Κάθισμα (Λειβάδι).

Γέρων Σάββας, Ἰ. Κελλίον Ἁγ. Ἀρχαγγέλων Σαββαίων Ἰ.Μ. Χιλανδαρίου.

Γέρων Ἰσαάκ, Ἰ. Κελλίον Γεννήσεως Θεοτόκου Ἰ.Μ. Σταυρονικήτα.

Γέρων Βλάσιος Μοναχός, Ξεροκάλυβον Βίγλας, Ἰ.Μ.Μ. Λαύρας.

Γέρων Ἡσαΐας Μοναχός, Ἰ. Κελλίον Γεννήσεως Θεοτόκου Ἰ.Μ.Μ. Λαύρας.

Γεώργιος Μοναχός, Ἰ. Κελλίον Κοιμήσεως Θεοτόκου.

Γέρων Κοσμάς Μοναχός, Ἰ. Καλύβιον Ἁγ. Δημητρίου Ἰ. Σκήτη Ἁγ. Ἄννης, Ἰ.Μ.Μ. Λαύρας.

Μάρκελλος Μοναχός, Ἰ. Καλύβιον Ἁγ. Δημητρίου Ἰ. Σκήτη Ἁγ. Ἄννης, Ἰ.Μ.Μ. Λαύρας.

Ἀθανάσιος Μοναχός, Ἰ. Καλύβιον Ἁγ. Δημητρίου Ἰ. Σκήτη Ἁγ. Ἄννης, Ἰ.Μ.Μ. Λαύρας.

Γέρων Σπυρίδων Μοναχός, Ἰ. Κελλίον Ἁγ. Νικολάου Ἰ.Μ. Κουτλουμουσίου.

Γέρων Ὀνούφριος Μοναχός, Ἰ. Κελλίον Κοιμήσεως Θεοτόκου, Καρυαί.

Παρθένιος Μοναχός, Ἰ. Καλύβιον Ἁγ. Ἀντωνίου, Ἰ. Σκήτη Ἁγ. Ἄννης, Ἰ.Μ.Μ. Λαύρας.

Γέρων Νικόλαος Μοναχός, Ἰ. Κελλίον Ἁγ. Νικολάου, Καρυαί.

Γέρων Ἀντώνιος Μοναχός, Ἰ. Κελλίον Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ἰ.Μ. Παντοκράτορος.

Γέρων Παῦλος Μοναχός, Ἰ. Κελλίον Ἁγ. Ἀποστόλων, Ξενοφωντινὴ Σκήτη.

Χριστοφόρος Μοναχός, Ἰ. Κελλίον Ἁγ. Ἀποστόλων, Ξενοφωντινὴ Σκήτη.

* * *

Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος, Ἡγούμενος Ἰ. Ἡσυχαστήριον Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου Θεσσαλονίκης.

Εὐστράτιος Μοναχός, Ἰ. Ἡσυχασ. Παντοκράτορος Μελισσοχ. Θεσσαλονίκης.

Ἀρσένιος Μοναχός, Ἰ. Ἡσυχασ. Παντοκράτορος Μελισσοχ. Θεσσαλονίκης.

Νεκτᾶριος Μοναχός, Ἰ. Ἡσυχασ. Παντοκράτορος Μελισσοχ. Θεσσαλονίκης.

Ἰγνάτιος Μοναχός, Ἰ. Ἡσυχασ. Παντοκράτορος Μελισσοχ. Θεσσαλονίκης.

Ραφαὴλ Μοναχός, Ἰ. Ἡσυχασ. Παντοκράτορος Μελισσοχ. Θεσσαλονίκης.

Μιχαὴλ Μοναχός, Ἰ. Ἡσυχασ. Παντοκράτορος Μελισσοχ. Θεσσαλονίκης.

Μαρδάριος Μοναχός, Ί. Ήσυχασ. Παντοκράτορος Μελισσοχ. Θεσσαλονίκης.
Ἀντώνιος Μοναχός, Ί. Ήσυχασ. Παντοκράτορος Μελισσοχ. Θεσσαλονίκης.
Τύχων Ἱερομόναχος, Ί. Ήσυχασ. Παντοκράτορος Μελισσοχ. Θεσσαλονίκης.
Παχώμιος Μοναχός, Ί. Ήσυχασ. Παντοκράτορος Μελισσοχ. Θεσσαλονίκης.
Λουκάς Μοναχός, Ί. Ήσυχασ. Παντοκράτορος Μελισσοχ. Θεσσαλονίκης.

* * *

Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος, Ἀμπελάκια Λαρίσης.
Ἀρχιμανδρίτης Ἐμμανουὴλ Καλύβας, Ἱεροκήρυξ Ί. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.
Νικόλαος Ί. Σωτηρόπουλος, Θεολόγος-Φιλολόγος.
Ἰωάννης Κορναράκης, Ὁμότιμος Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

* * *

Σ.Σ. «Ο.Τ.»: Τρεῖς Μοναχοί, ἐνῶ ὁ «Ο.Τ.» ἐβάδιζε διὰ ἐκτύ-
πωσιν, ἐζήτησαν νὰ ἀποσυρθῇ ἡ ὑπογραφή των, διότι ἐκ τῶν
ὕστερων διεπίστωσαν ὅτι τὸ κείμενον ἦτο σκληρὸν εἰς τὰ σημεῖα
τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἐσφιγμένου, τὰ κονδύλια
ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἔνωσιν καὶ τὸν κίνδυνον Σχίσματος. Ὁ
«Ο.Τ.» τὰς ἀπέσυρε, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχεν ἀπὸ ἐβδομάδων
τὸ κείμενον καὶ ἀνέμενε τὸ «πράσινον φῶς» διὰ τὴν δημοσίευσιν.
Ἔνας ἐκ τῶν Μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπέσυραν τὴν ὑπογραφὴν
των, ἦτο μεταξὺ τῶν δύο πρωτεργατῶν τῆς κινήσεως διὰ τὴν
συγκέντρωσιν τῶν ὑπογραφῶν. Ἡ ἀπόσυρσις ἐγίνε τὴν πρωτὴν
τῆς 21ης Μαρτίου.

-
- (*) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ 1682/23.3.2007, σελ. 1 καὶ 5. Ἐπιμέλ. ἡμετ.
(**) Βλ. τὴν Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ Α΄ [«Ζητοῦν μὲ Ἀνοικτὴν Ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους Μοναχοὶ τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου»](#), Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1671/5.1.2007, σελ. 1 καὶ 5· Ἐφημερ. «**Στύλος Ὁρθοδοξίας**», ἀριθ. 74/Δεκέμβριος 2006, σελ. 12-13.